

Hitherto

Grensgebieden en rafelranden zijn geliefde plekken voor kunstenaars. Geen wonder, want het zijn schemerzones waarin verschillende werelden zich geruisloos met elkaar vermengen. Kunstenaars, die gewend zijn te schakelen tussen verbeelding en dagelijkse realiteit, vinden op die plekken vaak de samenhang die ze zoeken.

Kunst gaat over het grensgebied waar de *personal grid* van de kunstenaar en de dagelijkse realiteit elkaar ontmoeten. Maar hoe doe je dat als jonge kunstenaar? Hoe houd je de blik koel in een tijd waarin je bedolven wordt onder een niet aflatende stroom beelden en meningen over kunst, terwijl de geschiedenis over je schouder meekijkt?

Kunstenaar Navid Nuur heeft schijt aan de kunstgeschiedenis en de status van gevestigde kunst. Als skater is hij gewend de wereld met andere ogen te bekijken, en de mogelijkheden en vooral ruimtelijke potentie van alledaagse dingen te zien. In zogenaamde *interimodules* wekt hij met een mengeling van branie en poëtische tederheid dagelijkse voorwerpen tot leven. Daarmee schept hij een nieuw grensgebied waarin de traditionele scheidslijnen tussen materiaal, ruimte, publiek en kunstenaar verdwenen zijn, en worden toeschouwers aangemoedigd hun zintuigen te gebruiken, in plaats van hersenloos kunst te consumeren.

In 2000 zat ik in de bioscoop te kijken naar een scène in *American Beauty*, waarin een plastic zak op straat meezeilde en tuimelde op de wind. In die tijd werkte ik bij een commerciële psychologenpraktijk en ging ik in pak naar mijn werk. Mijn verlangen om kunstenaar te zijn had ik diep begraven. Dat was iets voor geniale, virtuoze mensen. Tot ik dat beeld zag.

De kracht van het werk van Nuur ligt in het subtiele, bijna onverwachte contact dat het werk maakt met de toeschouwer. Bezoekers worden op de schouder getikt door voorwerpen die normaal gesproken rondslingeren in huis of op bouwplaatsen. Schijnbaar waardeloos en lullig materiaal neemt een levende en vaak ook monumentale vorm aan: het heeft een ziel. Daarmee lijkt – na een moment van aarzeling - ineens alles mogelijk.

Kunst gaat in de eerste plaats over kijken, over leven en ziel ontdekken in ogenschijnlijk dooie dingen. In die bioscoop werd een domino steen in mijn hoofd aangetikt: het kon dus toch. Het was geen beroemde meester die mij overtuigde om kunstenaar te worden. Dat deed een plastic zak.

De titel *Hitherto* in Kunstpodium T refereert aan de visie van Nuur op beeldende kunst: een tentoonstelling is altijd een momentopname. Een staat tussen wat was, wat is en wat nog komt. Nuur koos ervoor met name deze boodschap aan studenten mee te geven, en zich verder niet nadrukkelijk met de inhoud te bemoeien.

Op het eerste oog imponeert de tussenstand in *Hitherto*. Ambitie en zelfvertrouwen zijn zichtbaar en het geheel is helder en energiek doch ingetogen vormgegeven. Knap werk voor studenten die vooral zelfstandig hebben moeten werken. Met lef en vette (kundige) omgang met materiaal is het ruimtelijke werk in de verschillende ruimtes geplaatst. Robuuste, prehistorische vormen worden gecombineerd met fel gekleurd tl licht, een ruimte valt volledig samen met het object in een samenspel van water, licht en spiegeling, een bouw pakket van kleurvlakken is onthecht en toch georganiseerd in de ruimte geplaatst, zoutkristallen zijn in geometrische vormen geperst en in een dreunende installatie vol energy drinks, waarin de beats voelbaar zijn tot in de ruggengraat, wordt verwezen naar onze bonkende lichaamscultus. Sterk en goed werk, dat op het netvlies blijft hangen. Mooi is de gezamenlijke publicatie die de vijf studenten maakten, met daarin een overzicht van hun werk tot nu toe. Zo wordt me een blik gegund in hun wereld buiten de tentoonstelling, en dat maakt nieuwsgierig.

Hitherto overtuigt als presentatie van jonge kunst, maar ontwapent niet als gezamenlijke expositie. Het is lastig de strak vormgegeven expositie te zien als *state in between*. Er is geen contact of onderlinge samenhang tussen de werken en het gepresenteerde werk laat weinig ruimte voor vragen. Het spanningsveld tussen de individuele waarneming van de kunstenaars en dat wat afgesproken is - de realiteit – wordt in de ruimte niet echt afgetast, en daarmee ook niet weergegeven. Veel conceptuele *eye candy*, maar weinig ruimte voor twijfel of ontregeling. Toch werkt de combinatie van lef, koppig plaatsen en doelmatigheid aanstekelijk. *Hitherto* levert voldoende moois om in gedachten op terug te kijken. Al is het dan geen bouwplaats, of rafelrand.

© Cornelia Samsom 2012